

CHƯƠNG 58**Độc Mưu Phản Đô****N**

hưng thực sự Thuần Vu Thông không đi hẳn, chàng chỉ phi thân hơn trăm trượng rồi chớp nhoáng quay trở lại ẩn thân vào sau một tảng đá kín đáo chú ý theo dõi tình hình xảy ra trong động.

Chàng chủ ý quả không lầm, nhưng đợi mãi mà vẫn không thấy Thượng Quan Tố và Vạn Sư Thông ra động. Chàng tự nghĩ:

"Tuy Vạn Sư Thông hành sự bí ẩn nhưng chàng cũng không phải kém bản lĩnh, hẳn sẽ không ngờ chàng quay lại theo dõi hẳn."

Chàng đặc ý thâm bình tĩnh ẩn thân nhìn vào cửa động. Nửa khắc trôi qua, hai khắc trôi qua. Cuối cùng một giờ trôi qua, trời đã bắt đầu sáng, vẫn chưa thấy Thượng Quan Tố và Vạn Sư Thông rời khỏi cái động núi ấy.

Thuần Vu Thông cực kỳ nóng ruột nhưng lại không tiện vào thẳng trong động tìm hiểu chỉ đành đứng ngẩn người tại nguyên chỗ. Lại thêm một giờ nữa trôi qua. Mặt trời đã lên tới tận đỉnh núi vẫn chưa thấy Thượng Quan Tố và Vạn Sư Thông.

Cuối cùng không thể nhẫn nại được nữa, Thuần Vu Thông hơi suy nghĩ một chút rồi phi thân vọt lên lướt đến trước cửa động trầm giọng gầm to:

- Tố muội...

Không có lời đáp, Thuần Vu Thông kinh dị, tức tốc bước vào cửa động. Trong động tịch nhiên không một bóng người, cho đến rượu thịt thức ăn bữa bãi dưới đất cũng biến đâu mất sạch, hiển nhiên tất cả đã bỏ đi từ lâu.

Thuần Vu Thông tự nghĩ:

"Ta đã theo dõi rất lâu ở cửa động chẳng thấy ai ra, tại sao họ lại biến mất?"

Hốt nhiên, chàng chấn động giậm chân:

- Rõ rồi, mình không so sánh với đại ca Vạn Sư Thông được, cái sơn động này nhất định có một lối ra khác...

Quả nhiên, chàng tức thì phát hiện ra một đường ngấm được một tảng đá che kín rất khó nhận ra. Thuần Vu Thông chán nản bước ra ngoài tự nghĩ:

"Đã qua quá nhiều thời gian, dù cước trình ta có mau đến đâu cũng không thể đuổi kịp họ nữa rồi."

Rồi đó chàng nghiêng rặng rời bỏ động núi ấy đi không mục đích. Nhưng phi hành chưa hết một dặm bỗng nhìn thấy một cụm khói từ xa bốc lên uốn lượn. Thuần Vu Thông ngạc nhiên nghĩ thầm:

"Chung quanh nơi này căn bản không hề có người ở sao lại có khói bốc lên, hà..."

Chàng triển khai thân pháp như ngôi sao xẹt phi thân đến chỗ ấy.

Chỉ thấy một khu rừng rậm, ẩn hiện có mấy cái lều trại, rõ ràng có người cư trú ở đây, nhưng trong nhất thời chàng chưa nhận ra là những ai? Thuần Vu Thông bước chậm vào rừng đồng thời tự nghĩ:

"Có lẽ đây là bọn hắc đạo thần bí, có thể có cả tên Tông Lăng Thiên biết đâu chừng?"

Chàng đang trầm uất trong lòng bấy giờ chỉ muốn gặp bọn hắc đạo thần bí ấy để trút giận giết sạch bọn chúng cho hả giận?

Các lều trại hiện ra rõ trước mắt, đồng thời chàng cũng nhận ra nhân ảnh lai vãng. Nhưng chàng bất giác thở dài dừng lại. Nguyên vì những nhân ảnh ấy chính là bọn đạo sĩ Võ Đang.

Trong nháy mắt Thuần Vu Thông chợt hiểu mọi chuyện. Chàng đã bị mắc lừa bởi Vạn Sư Thông nhưng vẫn hoang mang không biết nên hận hay nên cười. Đạo sĩ Võ Đang thì đúng là đến đây thật rồi nhưng không hề ở tại Vô Ưu Nhai như lời Vạn Sư Thông mà rõ ràng hạ đang trú chân ở nơi này. Vạn Sư Thông thật giỏi lừa chàng, hẳn biết chàng không chịu rời khỏi động và nhất định sẽ ngấm theo dõi nên hẳn và Thượng Quan Tố xuất động bằng đường ngấm sau động. Hẳn tất cũng dự liệu trước chàng sẽ phát giác ra cái đường ngấm ấy và theo đường ngấm chạy tới đây sẽ gặp khu rừng này và đương nhiên là gặp các đệ tử Võ Đang. Bây giờ đã gặp Võ Đang phái, đương nhiên là nên tìm Nhất Thanh đạo trưởng. Đang do dự tần ngần bỗng sau lưng chàng có tiếng đọc "Vô lượng thọ phật" rồi một lão đạo sĩ râu tóc trắng xóa đột nhiên xuất hiện đón đường chàng:

- Thuần Vu thiếu hiệp, lâu ngày mới gặp.

Người ấy chính là Võ Đang Chưởng môn Nhất Thanh đạo trưởng.

Thuần Vu Thông vội ôm quyền thi lễ:

- Đạo trưởng lâu nay có an khang?

Nhất Thanh đạo trưởng hất râu cười dài:

- May phúc, may phúc...

Ngũ thanh hơi dừng hốt nhiên cung tay trả lễ:

- Bần đạo vẫn ghi nhớ ân cứu mạng của Thuần Vu thiếu hiệp và Thượng Quan cô nương nên đến đây bái tạ.

- Đạo trưởng không nên khách sáo. Tại hạ có việc cần hỏi.

- Thiếu hiệp cứ nói.

- Đạo trưởng có gặp Vạn Sư Thông không?

- Thực không dám giấu bần đạo đến đây do Vạn Sư Thông chỉ dẫn đấy!

- Hắn đi đâu mất rồi?

Nhất Thanh hơi ngẩn mặt:

- Điều ấy... bần đạo không hiểu rõ, thiếu hiệp không gặp thí chủ ấy ư?

Chàng thở dài, đổi chuyện:

- Đạo trưởng xuất lãnh đông đảo cao thủ đến Côn Luân Sơn, không biết...

Nhất Thanh đạo trưởng sáng khoái tiếp lời:

- Bần đạo luôn hy vọng có cơ hội trả ân Thuần Vu thiếu hiệp và Thượng Quan cô nương, tiếc thay không gặp thời cơ. Trước đây nghe nói lệnh sư bị bọn tà ma ác độc hãm hại, thiếu hiệp tìm về đây nên bần đạo vội kéo hết cao thủ bản môn tới để mong được toại nguyện.

- Đa tạ lòng tốt của đạo trưởng, tại hạ rất lấy làm cảm kích... Bất quá, gia sư đã rời xa nơi này, tại hạ cũng sắp rời khỏi đây, nơi này hình như không còn việc gì nữa, đạo trưởng có thể về Võ Đang được rồi.

Nhất Thanh đạo trưởng nở nụ cười bí mật:

- Trong lúc vô ý bần đạo có phát hiện một sự cố khác, với Thuần Vu thiếu hiệp cũng có chút liên quan...

Chàng chau mày:

- Không biết là sự cố gì?

- Cái này... tốt nhất xin thiếu hiệp xem qua cái thiệp mời này...

Vừa nói đạo trưởng vừa đưa tay vào áo rút ra một tấm thiệp trao cho chàng. Thuần Vu Thông nghi hoặc đưa tay nhận lấy, chỉ thấy trên tấm thiệp viết mấy chữ bằng loại mực xanh:

"Gấp rút tụ tập ở Hồ Đầu Nhai để cùng đến Vô Ưu Cốc".

Dưới ký tên bằng hai chữ *"Long thủ"*.

Chàng nghi ngờ:

- Cái này...? Nghĩa gì vậy?

- Thoạt đọc có lẽ thiếu hiệp khó nhận ra ý tứ, nhưng bản đạo đã tìm hiểu kỹ, cái thiệp này đáng để chúng ta lưu tâm lắm.

Chàng vội giục:

- Xin được đạo trưởng chỉ minh.

- Vài chục năm trước trong giang hồ có một dị nhân võ công cực cao nhưng lại không hề bôn tẩu giang hồ, thậm chí chẳng ai biết...

Chàng vội tiếp lời:

- Cái thiệp mời này với vị dị nhân ấy có quan hệ?

- Quan hệ rất mật thiết...

Chàng nóng nảy:

- Vị dị nhân ấy là ai?

Nhất Thanh mỉm cười:

- Vị dị nhân ấy họ Thậ tên Thùy, người giang hồ biết tên rất ít, đến bản đạo cũng chỉ biết lão ta tự xưng là Vô Ưu Lão Nhân mà thôi...

Thuần Vu Thông chau mày:

- Xin đạo trưởng nói rõ tiếp.

Nhất Thanh đạo trưởng ho khan mấy tiếng:

- Võ công Vô Ưu Lão Nhân tuy cực cao nhưng lão lại chán ghét danh lợi suốt đời không chịu bôn tẩu giang hồ, bình sinh thu nạp mười hai đệ tử, ai nấy đều được truyền thụ võ công xuất chúng...

- Các đệ tử của lão có bôn tẩu giang hồ?

- Có người thì vào giang hồ, có người không...

- Không biết vào giang hồ là những ai, thiết tưởng không đến nỗi là những kẻ vô danh.

- Điều đó rất khó nói, vì Vô Ưu Lão Nhân ngăn cấm đệ tử điều duy nhất là không được tranh đoạt danh lợi với người đời và không được tiết lộ sư môn, vì vậy đệ tử lão tuy vào giang hồ nhưng chẳng ai biết thân thế lai lịch họ...

Thuần Vu Thông càng mù mịt:

- Thiếp mời này đạo trưởng do đâu mà có? Gấp rút tụ tập ở Hồ Đầu Nhai để cùng đến Vô Ưu Cốc...

Hốt nhiên chàng như hiểu ra phần nào:

- Ý trong thiếp này hình như các đệ tử của lão gởi cho nhau ước hẹn cùng về Vô Ưu Cốc gặp sư phụ, vị Vô Ưu Lão Nhân ấy chắc ngụ tại Vô Ưu Cốc?

Nhất Thanh đạo trưởng gật đầu:

- Không sai! Thiếu hiệp phán đoán rất đúng...

Mục quang chuyển động, lại nói:

- Bất quá, chúng không phải ước hẹn về thăm lại sư phụ, mà là về giết chết sư phụ!

- A...

Thuần Vu Thông kinh dị:

- Một ngày dạy dỗ suốt đời là thầy, thế là cái gì?

Nhất Thanh đạo trưởng nói:

- Vì Vô Ưu Lão Nhân chưa đem hết toàn bộ sở học truyền cho các đệ tử nên dẫn đến việc các đệ tử của lão nổi giận, ngấm ngầm nuôi mộng giết sư phụ...

Chàng bật kêu lên:

- Đúng là loại cầm thú!

Nhất Thanh đạo trưởng cười khổ:

- Đúng là một loại cầm thú, lòng ngầm muốn giết sư phụ của chúng có lẽ nuôi dưỡng đã lâu nhưng vì võ công Vô Ưu Lão Nhân cực cao khiến chúng sợ hãi không dám mạo hiểm... Nhưng gần đây Vô Ưu Lão Nhân vì tham luyện một loại võ

công kỳ dị bị tẩu hỏa nhập ma biến thành người tàn phế, mới khiến mười hai tên đệ tử quyết định thi hành thủ đoạn ước hẹn đến Vô Ưu Cốc...

- Ý của đạo trưởng phải chăng muốn rử tại hạ cùng đến trừ diệt mười hai tên đệ tử chó má ấy?

Nhất Thanh đạo trưởng trầm tư:

- Trừ diệt bọn chúng là điều rất hay, nhưng chỉ sợ không phải dễ lắm đâu.

- Là do mười hai tên đệ tử ấy võ công cực cao, chúng ta khó đối địch?

Nhất Thanh đạo trưởng thở dài:

- Đó không phải nguyên nhân trọng yếu, nguyên nhân lớn nhất là chúng giảo hoạt vô cùng, có lẽ khó mà mong thắng được chúng và khó trừ diệt chúng hết được!

- Tất cả mười hai tên đều đáng chết... đạo trưởng có biết tên nào trong mười hai tên ấy không?

- Lúc nãy thiếu hiệp vừa hỏi bản đạo một vấn đề, bản đạo chưa kịp trả lời, chỉ cần trả lời câu hỏi ấy có lẽ thiếu hiệp sẽ biết đại khái... cái thiệp mời này là do Vạn Sư Thông đưa cho bản đạo. Cứ như hần nói, hần đã trộm cắp từ trong người của Qua Bảo chủ Tứ Minh Môn...

- A...!

Thuần Vu Thông kinh dị kêu lên:

- Qua Bảo chủ cũng là đệ tử của Vô Ưu Lão Nhân ư...?

- Có lẽ không sai!

Chàng biến sắc đột ngột ấp úng kêu lên:

- Thượng Quan Chưởng môn là sư huynh của Qua Bảo chủ, nếu thực vậy, Thượng Quan Thụy Kỳ cũng là đệ tử của Vô Ưu Lão Nhân rồi!

Nhất Thanh đạo trưởng.

- Điều ấy đương nhiên... nghe nói họ có lúc nói sư huynh đệ của họ có năm người, có lúc lại nói có bảy người, thực ra họ có tất cả mười hai người...

Thuần Vu Thông nghiêng rằng:

- Thật đáng sợ, vì sao chúng lại muốn... giết sư phụ?

- Còn điều này đáng sợ hơn nữa...

- Còn điều gì?

Nhất Thanh đáp:

- Có lẽ chúng có liên quan đến huyết án ở Thuần Vu Sơn Trang năm xưa!

- A...!

Chàng lại bật lên một tiếng kêu kinh dị, nhưng chàng không nói gì, vô hình trung một màn đen buông xuống giữa mối tình của chàng và Thượng Quan Tố. Đầu óc chàng hoang mang cực độ và cảm thấy đau khổ vô tận. Trời cao sắp bày thật tàn khốc, vì sao lại khiến chàng và Thượng Quan Tố gặp chuyện trái ngang đau lòng đến thế?

Nhất Thanh đạo trưởng tiếp tục:

- Sự thật ra sao thật khó định luận, bất quá đó cũng chỉ là suy đoán của bản đạo vậy thôi.

Chàng cười đau khổ:

- Kỳ thực đạo trưởng không nói, tại hạ cũng sớm có hoài nghi như thế, chỉ vì chưa hề nói ra mà thôi. Theo tình hình mà xét có lẽ cũng không sai nhiều lắm...

Nhất Thanh đọc phật hiệu:

- Phàm việc chưa ngã ngũ chưa thể khẳng định là không sai, có lẽ bên trong còn không ít mờ ám.

Đột ngột chàng hỏi:

- Đạo trưởng có biết Vạn Sư Thông và Thượng Quan cô nương đến nơi nào không?

- Điều xác thực bản đạo không biết, thí chủ Vạn Sư Thông ấy cứ thần thần bí bí, bản đạo chỉ biết hắc đến đưa cho Thượng Quan cô nương một tin, chứ không biết hắc lại đem Thượng Quan cô nương đi.

- Đạo trưởng dẫn đến đây tất cả bao nhiêu đệ tử?

- Kể cả bản đạo là một trăm mười hai người.

Thuần Vu Thông đang định hồi đáp bỗng có tiếng chân, một đạo sĩ mau lẹ chạy đến.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>